

NEW YORK TIMES -MENESTYSKIRJAILIJA

ELSIE SILVER

KUIN UNTA

TAMMI

ELSIE SILVER

**KUIN
UNTA**

Suomentanut Anna Heroja

TAMMI
HELSINKI

Ensimmäinen painos
Englanninkielinen alkuteos *Fever Dream* ilmestyi 2026.
Copyright © 2026 by Elsie Silver
The moral rights of the author have been asserted.
Suomenkielinen laitos © Tammi ja Anna Heroja 2026
Tammi on osa Werner Söderström Osakeyhtiötä.
Lönnrotinkatu 18 A, 00120 Helsinki
Painettu EU:ssa
ISBN 978-952-04-8433-0

Tuoteturvallisuuteen liittyvät tiedustelut: tuotevastuu@tammi.fi

Jokaiselle, joka aina vain rakastaa pahaa poikaa Wrangler-farkuissa.

Tämä kirja on omistettu meille kaikille.

Ja Ringolle, suloisimmalle pojalle, jonka koskaan olen tuntenut ja parhaalle ystävälleni kolmentoista vuoden ajalta.

Heräsit aina mielelläsi aikaisin kirjoittamaan minun kanssani, joten on vain sopivaa, että uusi lempikirjani on myös viimeinen, jonka kirjoitin sinun seurassasi. Lepää rauhassa, pikku ukko.

Hyvä lukija,

tämä kirja sisältää aikuisille tarkoitettuja aiheita, mukaan lukien lyhyehkön kohtauksen, jossa henkilö huumataan vasten hänen tahtoaan, minkä seurauksensa hän menettää toimintakykynsä. Koska halusin olla varma, että aihetta käsitellään kyllin huolellisesti, kirjaa on alusta alkaen lukenut myös psykoterapeutti, joka on tarjonnut neuvojaan koko kirjoitusprosessin ajan. Toivon, että olen onnistunut käsittelemään aiheita niiden vaatimalla vakavuudella.

Suukkoja

Elsie

LUKU 1

Emmett

JOKIN RAJA SE on oltava mieshuorallakin.

Raja, jota hän ei ylitä.

Asia, jota hän ei sano.

Tosi-tv-ohjelma, johon hän ei suostu, koska kunnioittaa itseään liikaa.

”Georgia, vastaukseni on edelleen ei.” Murahdan sanat suustani, enkä edes vilkaise Maailman Härkäratsastusliiton, MHL:n, viestintäjohtajaa. Sen sijaan keskityn kiskomaan käsineitä kädestäni ja yritän olla miettimättä liikaa sitä, miten helvetin surkeasti ratsastin tänään.

Olen työskennellyt ammattimaisena härkäratsastajana MHL:n kilpailukiertueilla jo vuosia. Ja olen siinä aivan pirun hyvä, yksi maailman parhaista. Enkä silti ole onnistunut voittamaan mestaruutta.

Ja tämäkin kausi on karkaamassa käsistäni. Mikä tarkoittaa sitä, etten millään jaksaisi käydä tätä keskustelua. *Taas kerran.*

”Emmett, voisit kyllä harkita sitä. Kuuntelisit ainakin, mitä heillä on sanottavana. He soittavat minulle tämän tästä.”

”Älä sitten vastaa.” Heitän mustan stetsonini puku-huoneen penkille ja pyöräytän olkapäitäni. Kallistan pääni sivulle venytykseen, jotta kipu niskassani helpottuisi.

Mutta ei se helpotu. Jatkan siis riisumista ja alan avata chapsien hopeista vyönsolkea.

Tämä ei ole ensimmäinen kerta, kun Georgia on ottanut puheeksi *Lemmen laitumet* -ohjelman poikamiehen roolin. Eikä myöskään ensimmäinen kerta, kun olen ärsyyntynyt ehdotuksesta. En halua miksikään tosi-tv-tähdeksi. Haluan voittaa mestaruuden härkäratsastuksessa, vetäytyä sen jälkeen perheeni tilalle Emerald Lakeen ja keskittyä pitämään liiketoimintamme voitollisena.

Tila nimittäin nielee rahaa. Miinuksella mennään koko ajan.

”Kuulehan nyt, et sinä tuosta enää nuorene. Me molemmat tiedämme, ettei sinulla ole enää montaa vuotta jäljellä huipputasolla.”

Nostan katseeni nopeasti ja kohotan ärtyneesti kulmiani vaalealle naiselle, joka on pukeutunut laivastonsiniseen liituraitapukuun.

Tiedänhän minä sen itsekin, mutta silti on melko julkeaa häneltä pamauttaa asia suoraan päin naamaani. Georgia vain kallistaa päätään ja työntää käsivarret puuskaan kuin haastaisi minut olemaan eri mieltä kanssaan.

”Sinun kannattaa hyödyntää tämä tilaisuus, kun vielä voit. Ei tällaisia tarjouksia sinulle ikuisesti satele.”

Poskihampaani narskahtelevat toisiaan vasten, kun koetan saada mustien nahkachapsieni vetoketjuja lahkeen sivuilta auki. Ärtymykseni kasvaa entisestään, kun punavalkoiset hapsut sotkeutuvat toisiinsa. Sadattelen hiljaa itsekseni, ja lopulta revin ne auki ja annan chapsien pudota läjään lattialle.

”Kiitos palautteesta, mutta ole hyvä ja pyydä heitä painuamaan vittuun.”

Riuhtaisen paitani helminepparit auki ja sen jälkeen siirryn farkkuihini. Riisun nopeasti, sillä en halua mitään niin paljon kuin päästä helvettiin tästä keskustelusta ja tältä areenalta.

Kun Georgia ei äkkiä vastaakaan luonteenomaisella härkäreikäisellä innokkuudellaan, vilkaisen hänen suuntaansa. Hänen silmänsä vaeltavat alas paljasta rintakehääni ja pysähtyvät kohtaan, jossa peukaloni on juuri napsauttanut farkkuni auki. ”Sinun taitaa olla parasta lähteä. Tämä on miesten pukuhuone, ja minun on nyt vaihdettava vaatteet.”

Hänen punatut huulensa puristuvat yhteen ennen kuin hän kohtaa katseeni. ”Voisin kyllä jäädäkin.”

Räpytän silmiäni jokseenkin häkeltyneenä tarjouksesta. Koska tämä on jo nähty. Voi sitä draaman määrää, kun Georgia loukkaantui siitä, etten halunnutkaan enempää.

”Georgia...”

Hän räpäyttää kerran. Alahuuli työntyy aavistuksen lähluulta edemmäs. ”Aikoinaan sinulla oli tapana kutsua minua Georgieksi.”

”Teimme sen vain kerran.”

Siitä on nyt kolme vuotta.

”Kaksi kertaa”, Georgia tarkentaa huulet ärtymyksestä mutristuen.

Irvistän. ”Okei. No sitten se oli yhden yön juttu. En halua olla epäkohtelias, mutta mielestäni sanoin aivan selvästi, etten harrasta...”

”Suhteita. Tiedän.”

Tiedätkö oikeasti? Tätä haluaisin häneltä kysyä, sillä meidän juttumme jälkeen Georgialla oli kyllä aivan väärä käsitys siitä, mihin suuntaan olimme menossa. Harkintakyvyn hetkellinen pettäminen opetti minulle paljon elämän karuista realiteeteista.

Minulla ei riitä energiaa lohduttaa häntä, kun hän itkee

sitä, miten hyvä meillä olisi voinut olla yhdessä. Enkä jaksa enää sitä, että joku, jonka työtä on buustata julkisuuskuvaani, suhtautuu minuun kuukausien ajan kuin halpaan makkaraan.

Ei. Jos Georgia-kokemus minulle jotain opetti, niin sen, että ennakko-odotusten määrittäminen on hyvin, hyvin tärkeää.

Tätä nykyä pidän visusti huolen siitä, että naiset tietävät heti ensimmäisestä hetkestä lähtien, kenen kelkkaan ovat hyppäämässä.

Se on *erittäin* romanttista.

”Georgia, ansaitset parempaa kuin mitä minulla on sinulle tarjota. Meillä on nyt hyvä työsuhte, joten ei...”

Georgia purskahtaa nauruun ja puistelee päätään huvittuneena, kun hän kääntyy lähteäkseen. ”Voi luoja, sinä se olet yhtä kuollut sisältä kuin aina ennenkin.” Hänen kätensä kiertyy ovenkahvan ympärille, ja hän saapastelee ulos pukuhuoneesta. Sitä ennen hän kuitenkin vilkaisee olkansa yli ja lausahtaa: ”He tarjoavat sinulle viittä sataa tonnia sekä lisäksi perheellesi erittäin avokätistä päivävuokraa, joten voisit kyllä ryhdistäytyä ja harkita asiaa uudelleen.”

Ovi naksahtaa kiinni hänen perässään, mutta minä jään tuijottamaan kohtaa, jossa Georgia hetki sitten seisoi.

Viisisataa tonnia. Viisisataatuhatta?

Ennen kuin ehdin tulla toisiin ajatuksiin, harpon huoneen poikki, kiskaisen oven auki ja huikkaan käytävälle hänen peräänsä: ”Hyvä on. Yksi puhelu!”

Koska tuollaisen rahan takia voi meikäläisenkin rajoja vähän venyttää.

”Teit siis helvetti *mitä?*”

Viisi silmäparia tuijottaa minua, ja niiden syvyyksissä paistaa eriasteista kauhua, kun odotan kuulevani vielä jotain muutakin kuin siskoni epäuskoisen reaktion.

Kuten tavallista, tupakeittiössämme tuoksuu pekonille, siirapille ja kanelille, mutta siinä missä pöytä on yleensä täynnä naurua ja puheensorinaa, tällä hetkellä kukaan ei puhua pukahdakaan. Vaikuttaa vähän siltä, että olen syössyt uudenvuodenpäivän aamiaisemme täydelliseen hiljaisuuteen.

Mummuni ja vaarini, Tina ja Leon, näyttävät *erityisen* järkyttyneiltä ja tuijottavat minua massiivisen, suoralukmion muotoisen pöydän yli. Mummu, siniset silmät ammollaan – olen perinyt värin häneltä – ei edes räpyttele, kun taas vaarin ruskeiden silmien katse porautuu suoraan lävitseni.

Koska kukaan ei edelleenkään sano mitään, käännyin kohti siskoani Parkeria, joka istuu vieressäni penkillä. Hän on sisaruksistani vastuuntuntoisin, hän kyllä ymmärtää. Mutta hänen pähkinänruskeat silmänsä vasta huolestuneilta näyttävätkin, ja lisäksi hän pureskelee huultaan levottoman näköisenä.

Pöydän päässä veljeni Evan avaa suunsa kuin jotain sanoakseen, mutta hän tulee kuitenkin toisiin ajatuksiin ja suu sulkeutuu. Sen sijaan hän puistelee minulle sanattomana päätään.

Vasta kun rohkenen suunnata katseeni pöydän toiseen päähän, nuorimpaan siskooni Rileyyn – perheemme villikkoon –, saan jatkoa hänen alkuperäiseen kysymykseensä.

Rileyyn vihreät silmät tuikkivat huvittuneina hänen tavaramerkikseen muodostuneen baseball-lippiksen alla, ja hän... purskahtaa nauruun.

Voihkaisen ja suljen hetkeksi silmäni. Sitten toistan saman, minkä jo heille hetkeä aikaisemmin kerroin. ”Minua

pyydettiin poikamiehen rooliin deittiohjelmaan, ja halusin suostua siihen. Mutta tarvitsen teiltä luvan, sillä ohjelma kuvattaisiin täällä tilalla. He maksavat kyllä vuokraa.”

Selitykseni jälkeen Riley nauraa entistäkin makeammin, ja vasta mummun ankara mulkaisu saa hänet hiukan kokoamaan itseään.

Rehellisyyden nimissä on kyllä sanottava, että jos googlaa termin *kelvoton poikamies*, ruudulle putkahtaa luultavasti minun kuvani.

Pelissä on kuitenkin niin paljon rahaa, että päätin vähintään kuunnella, mitä tuotantoyhtiöllä olisi sanottavanaan. He kertoivat haluavansa MHL:n piiristä tunnetun ammattilaishärkäratsastajan, jolla on ”televisioon sopivat kasvot”.

Ilmeisesti Georgia oli välittömästi suositellut minua. Ja sen jälkeen, kun he olivat vähän selvittelleet taustojani, he eivät luovuttaneet. Olisin kuulemma täydellinen tähän keikkaan. Lisäksi he olivat sitä mieltä, että kanadalainen kuvauspaikka toisi sarjaan vähän ”eksotiikkaa”.

Ja tässä sitä nyt ollaan. MHL:n kelpo kasvoilla varustettu cowboy, valmiina teeskentelemään, että haluaa asetua aloilleen yhden huolellisesti valitun kilpailijan kanssa.

Riley pyyhkäisee sirosti kosteita silmiään ja vetää syvään ja ylidramaattisesti henkeä ennen kuin alkaa puhua. Hänen kasvoilleen leviää välittävä ja huolehtivainen ilme, ja hän puhuu kuin selittäisi jotain vakavaa pienelle lapselle. ”Em, en tiedä, onko kukaan vielä ehtinyt kertoa tätä sinulle, mutta kun osallistuu deittiohjelmaan, on oikeasti *deittailtava* ihmisiä. Pelkkä pano ja moi moi ei enää riitäkään.”

Pyörittelen silmiäni, ja Evan hirnuaa paikaltaan ennen kuin lisää: ”Jos haluat tienata ylimääräistä, niin kyllä sinä ja sinun taitosi soveltuvat paremmin seksityöhön.”

”Evan Brandt!” mummu nuhtelee veljeäni muiden tirkkahdella. Me kaikki tiedämme, että mummu vain

esittää. Tina Brandt on ehkä seitsemänkymppinen, mutta mikään siveyden sipuli hän ei ole. Itse asiassa hän saattaa olla sähäkin tapaus meistä kaikista. Hän on aina valmiina hauskanpitoon, siinä missä vaari jurputtaa, mutta vaarinakin tyynen ulkokuoren alla sykkii suuri, lempeä sydän.

Meidän kasvattamisemme on pitänyt mummun nuorekkaana. Maatilan pyörittäminen on kuitenkin antanut hänelle ahavoituneen ilmeen, hänen tukkansa on lumivalkoinen ja iho on parkkiintunut ulkona vietettyjen tuntien seurauksena. Ja hänen siniset silmänsä – ne ovat pelkkää *hymyä*.

Paitsi nyt, kun hän kumartuu pöydän yli ja hamuilee auringon täplittämällä kädellään omaani. Tartun siihen välittömästi, koska en koskaan kiellä tältä naiselta mitään.

Hän koukistaa pulleat rystysensä, puristaa sormeni omiensa lomaan ja pakottaa minut katsomaan häntä silmiin. ”Kun kerroin teille, että rahat olisivat tänä vuonna tiukalla, en olettanut, että tekisit jotain tällaista.”

Nyökkään mummulle. Kyllä minä tiedän, ettei hän ker-tonut asiasta silloin perhepäivällisellä muutama kuukausi sitten siksi, että meille tulisi syyllinen olo. Se oli pikem-minkin kenraalin ohjeistus joukoilleen, että meidän olisi syytä varautua vaikeuksiin. Auttaa sen minkä voimme, jotta tila pysyisi toiminnassa.

Isovanhempani omistavat kilpahevosiin erikoistuneen hevossiittolan, Stal Brandtin, ja heinän hinta on noussut tähtitieteellisiin lukemiin – ilmasto Cascade Valleyssa on muuttunut niin kuumaksi ja kuivaksi. Eläinlääkärin laskut, henkilöstökulut ja niiden lisäksi kiinteistökustannukset ovat tehneet heidän intohimostaan ja suvun perinnön jatkamisesta rankempaa kuin koskaan aiemmin.

Annoin periksi sillä hetkellä, kun kuulin mummun ja vaarin puhuvan konkurssiin hakeutumisesta ja siitä, että

he myisivät osan tilan maista – jotka ovat olleet vaarin suvun omistuksessa sukupolvien ajan – jotta rahat saataisiin riittämään vielä hiukan pidempään.

En vain kestänyt sitä ajatusta. En kaiken sen jälkeen, mitä he ovat meidän hyväksemme tehneet. *Minun* hyväkseni.

Olen ollut perheen musta lammas. Velipuoli, jonka isä on tyhjäntoimittaja. Minua ei ole aina ollut helppo rakastaa, mutta he rakastivat minua silti.

Käsittämättömän tragedian keskellä. Käsittämättömän sydänsurun keskellä. He rakastivat minua, meitä kaikkia neljää sisarusta.

Ja he ovat tehneet uhrauksia puolestamme. Olen varma, etteivät he koskaan osanneet kuvitellakaan, että joutuisivat kasvattamaan kaikki neljä lastenlastaan. Mutta siitäkkin huolimatta he ovat olleet tukenamme joka päivä.

Ja siksi aion taistella minua vastapäätä istuvan parisunnan vuoksi aina viimeiseen hengenvetooni saakka.

Puristan mummun kättä ja hymyilen hänelle pikaisesti. ”Tiedän, ettette olisi koskaan voineet uskoa, että suostun tällaiseen, mutta ohjelma tosiaan kuvattaisiin täällä tilalla ja he maksavat sen käytöstä vuokraa. Kuvaukset kestävät vain kuusi viikkoa joskus heinäkuun tienoilla, eli suurimman osan varsoista pitäisi siinä vaiheessa olla syntynyt. Kiertuehan on silloin tauolla, joten olisin täällä joka tapauksessa. Ja luovutan palkkioni tilan menoihin. Se helpottaa vähän rahatilannettamme.”

Syyllisyys tuntuu kihelmöintinä niskassani. Parker opiskelee ahkerasti Emerald Laken yliopistossa. Evan on kengittäjä – alueen paras kavioekspertti – joten hän on jatkuvasti kiireinen ja matkustaa ympäri laaksoa tallilta toiselle. Riley puolestaan tähtää olympialaisiin ja aikoo pyrkiä Kanadan esteratsastusjoukkueeseen yhdellä omista

tammoistamme, Hula Hoopilla. Hän harjoittelee ja kilpailee lähes tauotta.

Joten periaatteessa kaikki perheenjäseneni tekevät ylitöitä pitääkseen tilan toiminnassa tai vahvistaakseen perheemme perintöä. Minua lukuun ottamatta.

Minä en ole läsnä, koska ratsastan härillä. Isäni Carl Bush houkutteli minut siihen hommaan jo vuosia sitten. Aluksi tein sitä vain ärsyttääkseni perhettäni, mutta vähitellen härkäratsastus muodostui uraksi, jota ilman en enää voisi kuvitella eläväni. Ammatillisena olen voittanut oman osani kilpailuista ja saanut muutamia tuottoisia sponsorisopimuksia. Ohjaan voittoni jatkuvasti tilan kuluihin, mutta mikään raha ei vain tunnu riittävän.

Isovanhempani tarvitsevat lisää rahaa ja lisää *apua*. Toivon, että voisin tarjota molempia, mutten ole tähän mennessä keksinyt, miten sen tekisin. Mikä merkitsee sitä, että syyllisyys lähes jatkuvasta tien päällä olosta marraskuusta toukokuuhun syö minut elävältä.

Siksi toivonkin, että jos vietän kesän täällä ja lahjoitan nämä odottamattomat tulot tilan pyörittämiseen, se riittäisi toiminnan jatkamiseen. Se voisi ratkaisevasti auttaa myös Rileyta pääsemään olympialaisiin. Minulle helvetti sentään riittäisi sekin, jos isovanhempani saisivat edes muutaman vapaapäivän silloin tällöin.

”Mielestäni tuo on tosi kivasti ajateltu, Emmett”, Parker sanoo napakasti nyökäten.

Huuleni nykivät, kun käännyin katsomaan Parkeria. Hän näyttää siltä kuin olisi punninnut suunnitelmani edut ja näkisi ne nyt selvästi – hänen moraalinen kompassinsa osoittaa nimittäin aina oikeaan suuntaan. Vuosien varrella hän on kiistatta identifioinut itsensä perheen keskimmäiseksi lapseksi. Sisareni on luonteeltaan introspektiivinen, lempeä ja helläsydäminen, mutta joskus aavistuksen

etäinen. Hän on myös perheemme sovittelija. Hänen luokseen minä menen silloin, kun haluan järkeviä, tiukkoja mutta reiluja neuvoja. Jos Parker pitää suunnitelmaani järkevänä, silloin se yksinkertaisesti on järkävä.

"Onko tämä niitä ohjelmia, joissa täytyy lopussa mennä naimisiin sen tytön kanssa?" Vaarin möreä ääni kaikuu lasitetussa ruokailuhuoneessamme. "Sillä en oikein tiedä, sopiiko sellainen sinulle."

"Ei. Minun ei *täydy* mennä naimisiin kenenkään kanssa. Minun on vain valittava voittaja."

"Mitä he sitten voittavat?" Evan kysyy selvästi pilkallisella äänensävyllä.

"Ilmeisesti minut?"

"Kai sinä nyt annat palkinnot kaikille osallistujille?" Parker herjaa.

"Jep, ja palkinnoilla Parker tarkoittaa kalu..."

"Evan! Ei hyvänen aika. Olet kuin villieläin, joka on päästetty ensimmäistä kertaa sisätiloihin", mummu moittii veljeäni, ja minä virnistän Evanille ivallisesti.

"Pyöriikö se porukka sitten koko ajan täällä jaloissamme?" vaari kysyy äkkiä. "En jaksaisi, että joukko hössöttäviä kaupunkilaistyttöjä lisää työtaakkaani entisestään."

Mummu puristaa kättäni, kun suuntaan huomioni vaariin. "Ei, käytämme sitä tyhjää parakkia vanhan pihtien varrella. Täytyy vain siivota se. Jos tarvitsemme tilalta jotain mukavuuksia, pidän huolen, että saatte siihen aikataulun. Itse asun hirsimökissäni tontin perällä, joten kuvausryhmä ei pyöri täällä tilalla eikä talleilla. He sanoivat palkkaavansa kuvauspaikkajärjestäjän, jonka vastuulla on spottien valinta tilalla ja muuallakin laaksossa. Olen varma, että voin järjestää teille tapaamisen hänen kanssaan."

Vaari nököttää tyytyväisenä selitykseeni.

”Ja vaari, jos et halua, että teen tämän, perun koko homman. Tai ilmoitan vain, ettei tila ole käytössä. Mutta olen kuitenkin sitä mieltä, että jos saamme kuukauden ajan kymppitonnin päivävuokraa, sillä tekisi täällä vaikka mitä.”

Jo toista kertaa tänään voin vanhoa, että pystyisin kuulemaan vaikka nuppineulan putoavan.

Ja sitten... ”Kymppitonni päivässä!” isovanhempani huudahtavat yhteen ääneen.

Heidän reaktiostaan päätellen minun olisi varmaan kannattanut aloittaa vuokra-asiasta. ”Joo, sitä summaa he tarjoavat vuokraksi. Oma palkkioni tulee vielä sen päälle. Ja aion lahjoittaa senkin tilan kuluihin. Rahat toisivat turvaa tuleville vuosille.”

Isovanhempani tuijottavat minua kostein silmin.

”Saat virallisen siunaukseni”, vaari murahtaa luonteenomaiseen tapaansa.

Tunnen taas lujan puristuksen kädessäni, mutta tällä kertaa se kestää kauemmin. Mummu pitää kädestäni kiinni, ja hänen kosketuksensa kertoo enemmän kuin tuhat sanaa.

”Mutta vain sillä ehdolla, että tämä ei tunnu sinusta epämukavalta”, mummu toteaa varovaisesti. Tosin heidän ilmeensä kyllä paljastavat, että kyseessä on sellainen summa rahaa, josta he eivät kerta kaikkiaan voi kieltäytyä.

”Ei tunnu”, vakuutan ja koetan olla ajattelematta sitä, miten helvetin noloa tästä tulee ja miten paljon jätkät tulevat vittuilemaan minulle kiertueella, kunhan saavat kuulla tästä. Carlin mielipiteestä en puolestaan piittaa pätäkään. En todellakaan halua, että hän edes kuulee asiasta ennen kuin koko juttu on ohitse.

Mutta perheeni takia olen valmis kestämään tämän kaiken.

”MHL:n loppukilpailu lähestyy. Minun on käytävä ensin voittamassa se kiltti poika Theo Silva, ja sen jälkeen palaan tänne. Ohjelman kuvaamisen aikanakin aion tehdä töitä aamupäivisin ja osallistua kuvauksiin iltapäivällä.” Suoristan selkäni näin sanoessani. Olen todella kilpailuhenkinen, ja olen päättänyt voittaa tänä vuonna. Tiedän, että päiväni ammattilaisratsastajana alkavat käydä vähiin. Ja aion ehdottomasti päättää urani voittoon.

”Luotan sinuun täysin, Em. Tarkemmin ajateltuna tulet varmasti loistamaan tässä roolissa”, Riley mietiskelee ääneen, nappaa lautaselta palan rapeaa pekonia ja pistää sen suuhunsa. ”Olet kova tekemään töitä, ja sinulla on myös paljon kokemusta siitä, miten heivata naiset pihalle rakkauselämästäsi.”

Edes Parker ei voi olla kikattamatta Rileyn kommentille. Ei ole mikään salaisuus, että olen sitoutumiskamoinen ihminen, joka jatkuvasti valitsee mahdollisimman satunnaisen ja vähiten sitoutuneen vaihtoehdon.

”Totta.” Evan osoittaa Rileytä. ”Mutta itse en malta odottaa sitä, miten Emin on pakko yrittää keskustella naisten kanssa ja esittää kiinnostunutta. Ja juoda viiniä ja käydä päivällisillä. Ja hei!” Evan nostaa sormensa ilmaan. ”Sitten on vielä *vanhempienkin* tapaaminen!”

Evan ja Riley räjähtävät nauramaan, ja minä pyörittelin silmiäni. Nuo kaksi yllyttävät jatkuvasti toisiaan, joten heidän hännäämisessään ei ole mitään uutta. Mutta niin sadistinen kuin Evan onkin, hän ei ole väärässä. Saan ihotumaa, kun vain ajattelenkin sitä, että joutuisin tapaamaan jonkun tytön perheen.

Teet tämän vain rahan takia, muistutan itseäni.

Vilkaisen taas mummua ja vaaria, ja kiintymys loistaa heidän kasvoiltaan, kun he katsovat idioottimaisia sisaruk-siani, jotka pallottelevat edestakaisin kaikkia mahdollisia

nöyryytyksiä, joita odottavat ohjelmassa näkevänsä. Tiedän, että isovanhempani rakastavat näitä sunnuntaiamiaisia. Me kaikki yhdessä tämän pöydän ääressä, jumissa toistemme kanssa niin myötä- kuin vastoinkäymisissä. Tämä on yksi niistä perinteistä, joista olemme näin aikuisinakin yrittäneet pitää parhaamme mukaan kiinni. Välillä me lähdemme muualle, mutta palaamme *aina* takaisin.

Jopa kaikesta paskanjauhamisesta huolimatta.

Ja samassa hengessä mummu taputtaa kättäni ja rikkoo hiljaisuuden oikein tuplaiskulla. ”Te aliarvioitte hänet. Onnistut varmasti upeasti, Em. Ja jos et onnistu, niin olen samaa mieltä Evanin kanssa siitä, että sinusta saa ihan kelpo seksityöläisen.”

Kaikki purskahtavat nauruun, ja minä vaikerran ja haudaan pään käsiini.

”Mitä nyt?” Mummu kohottaa kätensä ilmaan ja kohauttaa harteitaan viattomasti. ”Kyllä minä tiedän, mitä te pennut puuhaatte. Ja vaikka rakastankin teitä, ei se silti tarkoita, että olisitte mielestäni täydellisiä.”

Tämä kaikki. Juuri tällaista vinksahantutta, kohteeseensa osuvaa huumoria minä perheeltäni odotankin. Olemme kaikki epätäydellisiä ja kaipaamme hiomista, mutta perheenä me Brandtit olemme erottamattomia.

Siksi tiesinkin, että lopulta he kaikki tukisivat minua. Heidän vakuuttamisensa ei ollut edes vaikeaa.

Todellinen haaste on vakuuttaa katsojat siitä, että olen oikeasti etsimässä rakkautta.

**Kiellettyä rakkautta, kiihkeää romantiikkaa
ja herkullista tositelevisiojuonittelua.
Emerald Lake -sarjan avausosa saa
pulssin kiihtymään!**

Kun härkäratsastaja Emmett valitaan Lemmen laitumet -deittiohjelman tähdeksi, hän on jo päättänyt ettei ole mukana tositarkoituksella. Kunnes kuvaan astuu kuvauspaikkajärjestäjä Julia. Ainoa nainen, johon Emmett ei missään tapauksessa saa rakastua. Ja joka ei voi sietää Emmettiä. Ohjelman edetessä heidän välinsä alkavat kuitenkin lämmetä, kunnes edessä on väistämätön: salainen, tulikuuma suhde, jonka paljastuminen tuhoaisi kaiken. Emmett tarvitsee ohjelmasta maksettavan palkkion tai hänen perheensä maatila ajautuu konkurssiin.

Vieläkin tukalammaksi tilanne käy, kun Emmett tajuaa olevansa rakastunut. Vaan ei kilpailijaan.

www.tammi.fi

84.2

ISBN 978-952-04-8433-0